

SONGÜL

SONGÜL

İsmet ve çok yakın arkadaşı Arif her hafta görüşür, beraber çay içerlerdi ve her şeylerini birbirleriyle paylaşırlardı. İkisi de elli üç yaşındaydı. Arkadaşlıkları ta gençliklerinde başlamıştı.

Gene bir akşam ikisi İsmet'in evinde oturuyordu. İsmet konuşmaya başladı:

"Arif kardeşim, biliyor musun bana ne oldu? Sanırım ki âşık oldum. Karışık duygular içerisindeyim. Sanki havalarda uçuyor gibiyim. Böyle bir duyguyu da önce yaşamadım ben.

Arif, "Evet, anladım, sen değiştin. Söyle bakalım, ne oldu? Çok merak ediyorum!" dedi.

İsmet anlatmaya başladı: "Çocuğum bir firmada işliyor biliyorsun. O firmanın patronları bütün işçilerini ve işçilerinin yakınlarını bir yemeğe çağırdı, çünkü firma yirmi beş sene oldu nasıl kuruldu. Ben de bu yemeğe gittim. Çocuğumla beraber aynı yerde çalışan Songül'le tanıştık. Onu o gün birinci kere gördüm, ama hemen o anda bir şey beni ona doğru çekti. Sanki onu senelerden beri tanıyor gibiydim. Onu çoktan aramış ve şimdi bulmuş gibiydim."

Arif Songül'ü çoktan tanıyordu. Başkaları ona söylemişti ki, İsmet Songül'e âşıktır. Ama İsmet hiçbir şey bilmezmiş gibi davrandı. Arkadaşına sordu: "İsmet, söyle bakalım, bu Songül nasıl biri? Genç mi? Güzel mi?" İsmet güldü ve şöyle cevap verdi: "Evet, genç, benden üç yaş küçük. Aynı zamanda güzeldir. Çok boya kullanır, konuşmaları ve gülüşleri çok gürültülüdür, uzakta olanlar da onu duyarlar. Ama bunların arkasında ben onun asıl güzelliğini görebiliyorum. Beni büyüleyen ve kendisine doğru çeken, beni bağlayan bir şey var onda. Ona benzeyen, onun gibisi yok! Belki de şimdiye kadar hiç kimse Songül'deki değeri anlamamış. Sanırım kendisi de bilmez, ama çok değerlidir. Kim bilir, belki bir zamanlar kendi değerini biliyordu."

Arif sormaya devam etti: “İsmet, Songül’ü inandırabilecek misin ki, o çok değerli birisidir?”

İsmet, "Evet, onu buna inandırabilirim“ dedi. Ona olan sevgim derindir. Bu sevgimden hiç vazgeçemeyecem. Songül bunu anladımı, bunu yüzde yüz bildi mi, o zaman yaralanmış duyguları iyileşecek ve sönmüş ümitleri yeniden canlanabilecek. Ama şu andaki hayatına böyle devam ederse, durumu hiç de iyiye gitmeyecek."

Arif buna karşılık şöyle dedi: "İsmet, elli yaşında olan bir karıyı ne kadar seversen sev, gene de onu değiştiremezsin. Kendine çok fazla güveniyorsun gibi geliyor bana. Ne derler? Aşkın gözü kördür...!"

İsmet Arif’in bu sözlerini kabul etmedi. „Yooook, gözüm kör değil“ dedi. „Songül dıştan güzel değildir, bunu açık açık görebiliyorum. Sert bir kişidir. Sözleri ve davranışları insanları aşağılıyor ve yaralıyor. Geçmişinde birçok kere derinden yaralanmış, ümitleri kırılmış olmalı. Daha çok yaralanmamak için etrafına sertlik ve acılık taşlarıyla yüksek bir duvar dikmiş. Kimsenin sevgisine, kimsenin yakınlığına güvenmiyor. Ama bir gün o, iyi ve güzel olmayan bütün taraflarıyla onu ne kadar çok sevdiğimi bildi mi ve buna yüzde yüz güvendi mi, sertlik ve acılık taşlarıyla dikilen o yüksek duvar kendiliğinden yıkılacaktır."

Arif, "Ümit ederim, bu işi başaracan! Bunun için çok çalışmak zorunda olacan" dedi.

İsmet, „Bunu biliyorum. Songül’ü kazanmak çok zor olacak, ama uğraşacam" dedi.

İsmet Songül’e yakın olmak ve ona sevgisini göstermek için çok uğraşıyordu. Onu yemeğe davet ederdi. Anladı Songül müzik

dinlemeyi seviyor, onu konserlere götürürdü. Kimi kere ne zaman Songül işten çıkardı, o saatte firmanın kapısında İsmet onun çıkmasını beklerdi, onunla beraber yürürdü ve onu evine bırakırdı. Bazen Songül İsmet'in sevgisini açık açık maytaba alırdı. Beraber bir yere gitmek için anlaştılar mı, bir sebep yokken vazgeçerdi. Daha da kötüsü, bazen İsmet'in gözü önünde başka erkeklerle ayıp şeyler yapardı. Bütün bunlar İsmet'e çok acı verirdi. Ama o, Songül'ü sevmekten hiç vazgeçemezdi.

İsmet'in onu her şeye rağmen bu kadar sevmesi Songül'ü şaşkına çevirdi. Songül birkaç kere utanç bakışlarıyla İsmet'e, "Sen bambaşka bir adamsın!" dedi ve başını önüne eğdi. İsmet anladı, Songül'ün etrafında sertlik ve acılık taşlarıyla dikilmiş olan duvar çatlamıştı.

Bir akşam İsmet'in çocuğu işten eve döndü. Yüzü kül gibiydi. Korkunç bir şey yaşamıştı. Bu, onun her halinden belliydi. Dertli, dertli olarak babasının yanına koştu. O gün neler oldu bir bir babasına anlattı. Kendisi Songül'le aynı firmada muhasebeci / счетоводотел / olarak çalışıyordu. O gün firmaya hesapları kontrol eden işçiler gelmiş ve her şeyi gözden geçirmişler. Firmanın paralarının büyük bir kısmı eksik çıkmıştı. Eksik olan bu paraların nereye ve nasıl kaçırıldı bilinmedi. Bilinen tek şey, ya İsmet'in çocuğu ya da Songül firmaya büyük zararlar vermiş.

Bunları duyan İsmet birden ayağa kalktı. Bu, Songül'e olan aşkının sonu demek miydi? Bunun bir çıkış yolu olmalıydı. Ama nasıl? İsmet'le çocuğu gecenin geç saatlerine kadar beraber konuştular.

Ertesi gün, neler oldu Arif de duydu. İsmet'in yanına geldi. Bu zor anında arkadaşını teselli etmeye çalıştı. „Merhaba arkadaşım“ dedi. „Nasıl-sın bugün? İyi uyuyabildin mi?“ İsmet, "Merhaba Arif, teşekkür ederim. Doğrusunu söyleyeyim, bu gece iyi uyuyamadım. Kafam çok karışık!"

Arif, "Üzüntünü paylaşıyorum, İsmetçiğim" dedi. „Bu kadını ta baştan beri gözüm tutmamıştı. Duydum o yakında mahpusa girecek. Senin için her şey bitmiş olacak. Bunu düşünmek beni çok üzüyor."

İsmet bir süre sustu. Sonra, "Hayır, o mahpusa girmeyecek!" dedi. Arif şaşırdı. "Bu kadar büyük bir parayı yalan-dolanla kendi hesabına geçirmesi asla affedilmez! Mahpusa girmeyi hak ediyor."

İsmet gene bir süre sustu. Sonra: "Mahpusa çocuğum girecek" dedi. "Polis onu tutukladı bile..."

Arif kulağına inanamadı. Sordu: "Nasıl olur? Çocuğun bu işi yapamaz. Buna sen inanmazsın, ben de inanmam. Saçmalık bu. Olamaz böyle şey!"

İsmet alçak bir sesle, "Çocuğum suçludur haberini ben kendim polislere verdim" dedi.

Arif, "Ne? Sen kendi çocuğunu suçlu sayıyorsun ve onun için polislere haber verdin?"

Şimdi İsmet yavaş yavaş konuştu ve kekeledi: "Çocuğumla gece geç saatlere kadar oturdum, beraber konuştuk. Çocuğum buna razı oldu. Songül çok seneler mahpusta kalıdı mı, o buna dayanamaz. Beş on sene içinde çürür gider. Çocuğum bunun için buna razı oldu."

Arif öfkelenildi. "Buna inanamıyorum! Sen kendi çocuğunu mu tutuklattın?"

İsmet 'evet' anlamında başını salladı ve "Çocuğumu tutukladılar, götürdüler" dedi.

Arif bir süre hiçbir şey söylemeden İsmet'in yüzüne baktı. Sonra: "Sen Songül'ü daa tanıyamadın mı? Ne kadar utanmaz ve terbiyesiz biridir, onu bilmedin mi? Yüzüne gülümseyen her erkeğin arkasından gider. Böyle bir karı için çocuğunu feda etmeye değer mi? Sen çıldırmış olmalısın!"

İsmet bir süre sustu. Sonra başını kaldırdı ve kendinden emin bir sesle: "Sana söyledim ya, Songül'ü çok seviyorum" dedi.

* * *

Songül meselesi aslında bir benzetmedir. Bazılarınız bu benzetme ne demektir anlamıştır. Gene de soruyorum, anladınız mı? Sizce bu parçanın yazarı İsmet'i, İsmet'in çocuğunu, Songül'ü ve Arif'i kimlere benzetiyor?

Söyleyelim: Kutsal Kitap'ta Allah, seven ve bir kızın sevgisini kazanmak isteyen bir erkeğe benzetilir. Songül bu yazıda Allah tarafından sevilen insanları gösterir. Arif, Allahın bu üstün sevgisini anlayamayan ve kabul edemeyen insana benzer.

"Songül" adlı yazıdan neler öğrenebiliriz? Bu soruya cevap verecem. Ama önce bazı okuyucuların bir sorusuna cevap vermek istiyorum.

Bazılarının aklına şöyle bir soru gelebilir:

"Ne demek bu, bu yazıda Allah bir insana mı benzetiliyor?"

Tabii ki, Allah insandan kat kat üstündür. O ne doğar, ne de ölür. Onun gücü, Onun bilgisi sonsuzdur. Onun bizim bedenimize benzer bir bedeni yoktur. Ama gene de davranış ve duygularında Onu insana benzetebiliriz. Çünkü O, insanı kendi suretinde, kendi benzeyişinde yarattı. Allahı anlatmak için sade görünmeyen dünyadan söz ettik mi, kimse bir şey anlayamaz. Allah, kendisini bize açıklamak istedi mi, bizim

anlayabileceğimiz sözler kullanır, insan gibi davranır. Kutsal Kitap bunun örnekleriyle doludur.

Bu örneklerin birkaçını sıralayalım:

1) Allah bir krala benzetilir. Kral milletini güder ve düşünür, onlara buyruklarını bildirir. İnsanlarından saygı ve itaat bekler. Onun yasalarını çiğneyenleri cezalandırır, söz ve buyruklarını uygulayanlara karşılıklarını verir.

2) Kutsal Kitap'ta Allah iyi bir babaya benzetilir. İyi baba kızanlarını sever, düşünür, bilgilendirir, terbiye eder ve onların kendisi gibi davranmalarını ister. Yaralandılar mı, onlara acır, Ondan uzaklaştılar mı, onları özler, Ona döndüler mi, sevinir, onları affeder.

3) Kutsal Kitap'ın hem Eski Antlaşma kitaplarında, hem de Yeni Antlaşma kitaplarında, yani İncil kitabında Allah iyi bir çobana benzetilir. O, sürüsünü sever, kurtlardan ve hırsızlardan korur. Otlı çayırlara ve sakın sulara götürür. Yoldan sapan ve kaybolan koyununu büyük fedakârlıkla arar, tekrar sürüsüne getirir.

4) Yeşaya 66:13'te Allah, çocuğunu teselli eden bir anaya benzetilir.
Ayet şöyle:

"Çocuğunu avutan bir ana gibi avutacam sizi." Ne güzel bir söz!

5) Matta 23:37'de Allah bir tavuğa bile benzetilir. Ayet şöyledir:

"Tavuk civcivlerini kanatları altına toplar. Onun gibi, ben de kaç kere senin kızanlarını toplamak istedim, ama siz istemediniz."

6) Gene Kutsal Kitap'ta Allah bir kocaya, insanlar ise Onun karısı olacak geline benzetilir. Allah bu insanları kendisine "eş" olarak

seçmiştir. Bunun için onlar Onun gözünde çok kıymetlidirler. Allah bu "geline" bin bir çeşit bahşış verir, onu sevindirir. Gelininin çok güzel ve lekesiz olmasını, kendisine saygı göstermesini ve sadık kalmasını ister. Bunun en güzel örnekleri "Ezgiler Ezgisi" kitabında bulunur. Öbür yandan, insanlar Allaha sırt çevirdiler mi, başka ilahlara hizmet ettiler mi, Allahın yolunda değil de, kendi yollarında yürüdüler mi, Kutsal Kitap onlara "sadakatsiz" der, onları bir sokak karısına, kocası için miskin olan bir karıya benzetilir. Bize şaşkınlık veren şey şudur: Allah, sadakatsizlik eden, kendisini terk eden bu "karıyı" sevmeye devam eder. Bunun en güzel örneğini Hoşea Peygamberin kitabında buluruz.

Allah kendisini bir koca olarak gösterir. Böyle Kutsal Kitap ayetlerinden bir örnek verelim:

"Geri dön, ey sapık millet" diyor Rab, "çünkü kocan benim."
Yeremya 3:14

"Songül" adlı parçayı anlatmış olan yazar, bize Allahın insanlara olan sevgisi ne kadar büyüktür anlatmaya çalışmıştır.

Şimdi bu yazıdan neler öğrenebileceiz, ona bakalım!
Ve bir şey öğrendik mi, Kutsal Kitap'tan bunu gösteren ayetleri bulalım.

1) Allah insanları seviyor, günahlı insanları bile seviyor.

"RAB, ilenmeyi berekete çevirdi. Çünkü Allahınız RAB sizi seviyor."

Yasanın Tekrarı 23:5

"Rab, 'Sizi sevdim' diyor. Oysa siz, 'Bizi nasıl sevdin?' diye soruyorsunuz."

Malaki 1:2

“Allah sevgidir.”

1.Yuhanna 4:8

“Biz seviyoruz, çünkü önce O (Allah) bizi sevdi.”

1.Yuhanna 4:19

2) Allah insanları çok sever, ama onlar çok günahlı ve çok bozukturlar. Allah bunu görüyor ve bu durum Ona sonsuz acı veriyor.

“Allah baktı, yeryüzünde insan çok kötülük yaptı, aklı ve düşüncesi hep kötülükte.”

Yaratılış 6:5

Şöyle yazılmıştır:

"Doğru olan kimse yok, tek kişi bile yok.

Anlayan kimse yok, Allahı arayan yok.

Hepsi saptı, hepsi yararsız oldu. İyilik eden yok, tek kişi bile!"

"Ağızları açık birer mezardır. Dilleriyle aldatırlar."

"Yılan zehiri var dudaklarının altında."

"Ağızları ilenme ve acı sözle doludur."

"Ayakları kan dökmeye koşar."

"Yıkım ve dert var yollarında. Esenlik yolunu bilmezler."

"Allah korkusu yoktur onlarda."

Romalılar 3:11-18

“Beni günahlarınızla uğraştırdınız, suçlarınızla bıktırdınız.”

Yeşaya 43:24

3) Bütün insanların bozulmalarına rağmen, Allah onları sevmeye, onlara konuşmaya devam etti. Sonunda İsa Mesih'i onların arasına gönderdi ki, insanlara sevgisini açıklasın.

"Allah eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla ve birçok kere çeşitli yollardan dedelerimize konuştu. Bu son vakıta da her şeye mirasçı olan İsa Mesih aracılığıyla bize konuşmuştur.

İbranilere 1:1-2

4) İnsanlara sevgisini göstermek ve onları kötü durumlarından kurtarmak için Allah İsa Mesih'i feda etmiştir.

"Çünkü Allah dünyayı (insanları) o kadar çok sevdi ki, tek olan Oğlu'nu, yani İsa Mesih'i verdi. Öyle ki, Ona iman edenlerin hiçbiri yok olmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Allah, Mesih'i dünyayı (insanları) davalamak için göndermedi, dünya Onun aracılığıyla kurtulması için Onu gönderdi."

Yuhanna 3:16-17

"Allah, bize olan sevgisini şununla gösteriyor: biz daha günahlıydık, Mesih bizim için öldü."

Romalılar 5:8

Sevgi nedir, bunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz.

Yuhanna 3:16

"Buna ne diyelim? Allah bizi arkaladı mı, kim bize karşı olabilir? Allah öz Oğlu'nu bile kurtarmadı, Onu hepimiz için ölüme verdi. Onunla birlikte bize her şeyi vermeyecek mi?"

Romalılara 8:31-32

"Çünkü İnsanoğlu (İsa Mesih) kendisine hizmet edilmesi için değil, hizmet etmeye ve birçok insanın kurtuluşu için canını vermeye geldi."

Matta 20:28

5) Allah sade geriye bakmıyor, sade insanın şimdiye kadarki

kötülüklerine dikkat etmiyor. O, daha çok ileriye bakıyor. İnsan kendisine dönecek. Allahın sevgisini anlayacak. Davranışları değişecek. Kutsal Ruh'la dolu olan yeni hayatta yürüyecek. O zaman o çok güzel ve çok değerli olacak. Bu imanla Allah şimdiden günahlı insanı seviyor. - Allahın sevgisini kabul eden insanı Allahın sevgisi değiştirir.

"Onların bozukluğunu düzeltecem, yürekten sevecem onları, çünkü onlara karşı öfkem dindi."

Hoşea 14:4

"Geri dönün, ey bozuk çocuklar, bozukluğunuzu iyileştirecem.

Yeremya 3:22

İslam hocaları şöyle derler: Allah, iyi insanları, Müslüman olan insanları sever. Allah günahlı insanları sevmez. Kur'an Kitabı bunu açık açık yazıyor.

Kutsal Kitap'ta bunun tam tersini buluyoruz: Allah insanları sever, kötülük yapmış, günahlı insanları da sever. Hem de o kadar çok sever ki, günahlı insanları kurtarmak için her şeyini feda etmeye hazırdır. İnsanlara sevgisini gösterir. Onları kendisine dönmeye çağırır, sevgisini kabul etmeleri için onlara yalvarır. Demek ki, Allahın bu üstün sevgisini kabul etmek bizim kararımıza bağlıdır.

"Allah, bize olan sevgisini şununla gösteriyor: biz daha günahlıyken, Mesih bizim için öldü." (Romalılar 5:8)

Mutlu Kaynak

mutlu.kaynak@gmx.net

